

ROSER BRU

GALERIA PECANINS

MIÉRCOLES, 29 ENERO 1975 - H. 19.30

BDA DE LA LIBRETERIA, 6 - TEL. 3174387
BARRIO GÓTICO - BARCELONA

ROSER BRU 75

1. En aquest 1975, la pintora catalana de Xile, Roser Bru, apareix en possessió plena d'un llenguatge propi que pot posar a prova per a abordar una problemàtica de recerca.

Els elements del seu llenguatge continuen una línia lentament madurada en etapes anteriors, amb el contrapunt d'uns elements gràfics que operen com a fronteres i d'uns camps de color pla, que obeeixen a una configuració alveolar, orgànica. Al damunt d'uns i altres, tan temperats pel particular registre dels rosats i els moradencs, el violetes i els malves, al costat de la gamma dels ocres pàl·lids i els agrisats, vola el fregat dinàmic, l'esborrat que participa alhora de l'individualisme de la pinzellada, de la *belle peinture* (de Velàzquez a Rauschenberg) i del rastre objectiu del mogut (de la fotografia amb exposició llarga fins a Bacon).

2. Amb aquests elements, Roser Bru s'endinsa ara en un món pres com a món arquetípic, per a fer-ne una crítica que serà una crítica generalitzada. Ella ha llegit bé a Foucault i sap bé que la crítica de les relacions formals ho és dels sistemes de valors i que la crítica dels sistemes de valors ho és de la realitat sociològica. Ha pres com a món arquetípic el de l'Absolutisme espanyol del segle XVII, com ho va fer el Picasso de les Menines o ho ha fet l'equip crònica del Conde Duque Morroscó, perquè és un moment històric molt significatiu i perquè encara ens cou. Un dels aspectes que posa de relleu és la destrucció de les valors humanes per l'Absolutisme, en forma d'allò que ella anomena els Mals Destins. El Baltasar destruït. El Felip IV en les fases que van del rosa tibant fins a l'agrogueït flàccid. La Mariana que es va podrint, que passa d'ufana a pansida, el mateix Velàzquez a tres temps, inflat de la lluita per la supervivència.

3. Quan fa la radiografia de les Infantes, amb el nu estantís revelat més enllà dels guardainfants, quan les eleva al nivell humà dels fabulosos disminuïts, del Bobo de Còria, el Niño de Vallecas o la Maribàrbola, converteix en una crítica general la particular i prepara l'aparell crític de l'espectador per enfrontar-se amb referències a altres temes històrics concrets. Amb el "No podia durar" de la terrible imatge turgent de la reina Maria Luïsa. Amb el famós episodi del "Viva la muerte", l'"Abajo la inteligència" que commogué a Unamuno, amb els fets xilens que reflexen allò que Neruda anomenà "La poderosa muerte", amb el garrot vil i tantes i tantes destruccions...

4. Contra la falsa puresa dels utopistes, que intenten fer-nos saltar de cop al millor dels móns, aquesta pintora serveix per a bastir un cant a l'home i la llibertat basat en la crítica de la realitat històrica. El realisme és això. Però és un realisme profund perquè no consisteix en deturar-se en les apariències, sinó que per una metamorfosi eficient, que aflora en l'esplèndida bellesa dels colors i de les formes, deixa manifestar com per transparència, la positivitat de l'home, capaç de realitzar-se plenament per l'acte d'esbandir les intoleràncies.

ALEXANDRE CIRICI

GALERIA PECANINS

BAJADA DE LA LIBRETERIA, 6
TELÉF. 317 43 87 BARCELONA-2

